

Трето съобщение

Прекосяването на река Йордан и подготовката за война

Пасажи от Писанията: Ис. Нав. 3:1–4:24; 5:1-10

I. В Исус Навин 3:1–4:24 се описва как израилтяните прекосиха река Йордан:

- A. Когато израилтяните видяха ковчега на завета на техния Бог и левитите, носещи ковчега, те се вдигнаха от мястото си и тръгнаха след него – 3:3, 6:
1. Ковчегът беше праобраз на Христос като възплъщение на Триединния Бог – Изх. 25:10-22.
 2. Когато Божият ковчег тръгна с израилтяните, Триединният Бог тръгна с тях, като застана начело и пръв навлезе във водата – Ис. Нав. 3:8, 11.
 3. Фактът, че свещениците носеха ковчега на раменете си, показва, че от гледна точка на типологията, свещениците, носещи ковчега, станаха едно с Триединния Бог – 3-ти стих:
 - а. Те и Бог бяха една корпоративна личност – един корпоративен Богочовек.
 - б. Бог ходеше в тяхното ходене, а те ходеха в Божието ходене.
- Б. Река Йордан типизира смъртта и възкресението на Христос – Деян. 2:23-24; 3:15:
1. Ковчегът на завета на Господа премина Йордан пред народа – Ис. Нав. 3:11.
 2. Влизането на ковчега в Йордан и излизането му от него символизира смъртта и възкресението на Христос – 15-ти стих; 4:11.
- В. Прекосяването на израилтяните на река Йордан не типизира физическата смърт на вярващите, а типизира тяхното преживяване на Христовата смърт, в която старият човек е приключен и погребан – Римл. 6:3-6; Гал. 2:20:
1. Съгласно типологията река Йордан обозначава Христовата смърт, в която са кръстени вярващите – Римл. 6:3-4.
 2. Израилтяните преминаха през Христовата смърт, за да погребат стария си човек и да станат нов човек в Христос – 2 Кор. 5:17:
 - а. Те бяха готови да влязат в добрата земя, да я завладеят за свое притежание и да започнат да воюват срещу ханаанците. Но те не можеха да спечелят победата в стария си човек.
 - б. Праобразен смисъл те първо бяха погребани в Христовата смърт и след това възкръснаха в Христовото възкресение, за да станат нов човек в Христос, за да воюват в духовната война – Еф. 6:10-20.
 - в. Трябва да осъзнаем, че нашият стар човек, нашият природен човек не може да участва в духовната война за придобиването на Христос. В Христос ние вече не сме старият човек, а сме нов човек – 4:22-24.
 3. Кръщението на вярващите в Христовата смърт, също като прекосяването на река Йордан, въвежда вярващите в Христовото възкресение – Римл. 6:3-6; Кол. 2:12:
 - а. От гледна точка на погребението, кръщението е приключването на нашия стар човек.
 - б. От гледна точка на възкресението, кръщението е зараждането на нашия дух, за да можем да се съживим в Христос с божествения живот – Йн. 3:6, 15; Римл. 8:10.

- в. В сферата на възкресението ние се наслаждаваме на Христос като на всеобхватната добра земя, в която ходим и дори се вкореняваме и изграждаме за осъществяването на Божията икономика – 6:4; Кол. 2:7.
- Г. Прекосяването на израилтяните на река Йордан и навлизането им в добрата земя е свързано с тяхното завладяване и наслаждение на добрата земя, което типизира практичното преживяване на вярващите на богатствата на благословенията в Христос, както се разкрива в Посланието към Ефесяните – Ис. 4:1.
- Д. Навлизането на израилтяните в добрата земя след прекосяването на Йордан типизира преживяването на вярващите в превземането на поднебесната, където се намират Сатана и неговите сили на тъмнината – Еф. 2:2; 6:12.

II. Израилтяните извадиха дванайсет камъка от Йордан и поставиха други дванайсет камъка в Йордан – Ис. Нав. 4:3-9:

- А. Дванайсетте камъка, извадени от Йордан, символизират дванайсетте племена на новия Израил – стих. 3-7.
- Б. Изваждането на камъните от водите на река Йордан символизира възкресението от смъртта – 7-ми стих:
 - 1. Тези дванайсет камъка бяха един знак за това, че „възкресеният“ нов Израил ще бъде свидетелство за прекосяването на водите на смъртта – стих. 6-7, 21-24.
 - 2. Това типизира преживяването на вярващите, в което те заедно с Христос възкръсват от смъртта – Римл. 6:3-4.
- В. Другите дванайсет камъка, издигнати сред река Йордан, символизират дванайсетте израилеви племена в техния стар живот и стара природа – Ис. Нав. 4:9:
 - 1. Исус Навин издигна тези дванайсет камъка сред река Йордан, където се намираше ковчегът, което показва, че Господ искаше старата природа на израилтяните да остане под мъртвите води на река Йордан.
 - 2. Това типизира, че старият човек на вярващите трябва да остане в Христовата смърт – Римл. 6:6; Гал. 2:20; Фил. 3:10.
- Г. Двете купчини камъни символизират, че нашият стар човек е погребан, а нашият възкръснал нов човек живее и работи в единство с Триединния Бог. Това съответства на откровението в Ефесяни 2:1, 4-6, 15 и 10.

III. Свещениците, носещи ковчега на завета, застанаха здраво на сухото дъно на река Йордан, докато целият народ не премина през реката – Ис. Нав. 3:8, 13-15, 17; 4:10-11, 15-18:

- А. Свещениците, носещи ковчега, първи влязоха във водата и последни излязоха от нея. Те чакаха на дъното на реката, докато целият Божи народ не премина на отсрещната страна – 3:17; 4:15-16.
- Б. Бог постави свещениците на мястото на смъртта, за да могат израилтяните да достигнат до земята на живота – 10-ти стих:
 - 1. Дъното на реката е мястото на смъртта – то не е нито удобно, нито привлекателно.
 - 2. Носенето на ковчега на завета на дъното на реката е голямо страдание.
 - 3. Господ търси група хора, които подобно на свещениците в 3-та и 4-та глава на Исус Навин, да навлязат във водата, тоест първи да навлязат в смъртта – 3:8, 17:
 - а. Те са готови първи да преминат през разправата на кръста, да застанат на мястото на смъртта, за да може църквата да намери пътя на живота – 2 Кор. 4:10-12.

- б. Бог трябва първо да ни постави в мястото на смъртта, преди другите да могат да получат живот – Йн. 2:19; 12:24; 1 Кор. 15:36.
- В. Понеже апостол Павел умираше, за да служи с живот, той можеше да свидетелства следното: „Така че смъртта действа в нас, а животът във вас“ – 2 Кор. 4:12:
1. Работата на апостолите е работата на смъртта, действаща в тях, за да може животът да действа във вяращите – стих. 10-12.
 2. Следствието, резултатът от действието на смъртта в нас е чудесно – то е живот в другите – 12-ти стих.
 3. Истинската работа на новозаветното служение не е свързана с работене, а с умиране – 1-ви стих; 3:8-9; 5:18.
 4. В Господното възстановяване трябва да умираме, за да може животът да работи в другите. Следователно нашето умиране е нашето работене – 4:12.
 5. „Господ не се нуждае да вършите някаква работа за Него. Той се нуждае вие да умирате. Ако вие умирате, животът ще работи в другите. Чрез умирането си вие ще служите с живот на другите. Затова нашата работа е да бъдем умъртвявани“ – *Животоизучаване на 2 Коринтяни*, стр. 295.

IV. Въпреки че израилтяните бяха дисциплинирани, обучени и подготвени, след прекосяването на Йордан те все пак се нуждаеха от допълнителна подготовка преди атаката – Ис. Нав. 5:1-10:

- А. Прекосяването на река Йордан беше предназначено за встъпването във война със седемте племена в Ханаан – 4:12-13.
- Б. След като Исус Навин взе участие в чудото на прекосяването на река Йордан, той получи сила за да застане начело на войната срещу демоничните ханаанци – 3:6-7, 10; 4:14.
- В. Господ заповяда на Исус Навин да „обреже пак израилтяните, втори път“ – 5:2:
1. Целта на обрязването беше да превърне Божият избран народ в нов народ за наследяването на обещаната от Бога земя – вж. Бит. 17:7-12.
 2. Обрязването на новия Израил типизира обрязването на Христос, чрез Неговата смърт, приложено върху вяращите в събличането на плътското тяло, за да могат те да наследят Христос във възкресението като отреденият им от Бога дял – Кол. 2:11-12; 1:12.
 3. Духовното обрязване е едно продължение на погребването в Христовата смърт – Римл. 6:3-4:
 - а. Чрез прекосяването на река Йордан старият Израил беше погребан и се появи един нов Израил. Това беше една обективна работа, извършена от Бога.
 - б. Обрязването на израилтяните беше тяхното практическо прилагане на това, което Бог беше извършил при преминаването на река Йордан – Ис. Нав. 5:2-9.
 4. В Новия Завет духовното обрязване е постоянното прилагане на Христовата смърт върху нашата плът – Фил. 3:3; Кол. 2:11:
 - а. Въпреки че от фактическа гледна точка ние бяхме кръстени в Христовата смърт и бяхме погребани и възкресени с Него, от практична гледна точка ние сме длъжни всекидневно да продължаваме да прилагаме обрязването на кръста върху плътта си чрез Духа – Римл. 8:13; Гал. 5:24.
 - б. Това е реалността и практичността на пребъждането в смъртта и погребението на Христос.
- Г. Израилтяните разположиха стан в Галгал и направиха Пасхата в ерихонските равнини – Ис. Нав. 5:10:

1. Израилтяните отпразнуваха празника на Пасхата, за да си спомнят за изкуплението, с което Господ изкупи Израил от смъртната присъда над първородните, и за Господното спасение на Израил от Египет и от тиранията на фараона – Изх. 12:3-7, 11-14; 14:13-30.
2. Пазенето на Пасхата показваше, че както Йехова беше спасил Израил от фараона и от Египет, така Той щеше да унищожи ханаанските племена и щеше да избави израилтяните от тях – Ис. Нав. 5:10.
3. Пазенето на Пасхата от страна на израилтяните типизира пазенето на Господната трапеза от страна на вярващите за възпоменание на Господа като техен Изкупител и Спасител – Мт. 26:26-28.